

Mati se je ginjena zahvalila in s solznimi očmi poslovila od svojega in sinovega dobrotnika.

Nekako osem dni po tem sestanku pa je Peterčkov boter izdihnil svojo blago dušo.

Otroci na grobu matere.

(V spomin dobri ženi Mariji.)

Predraga naša mamica,
zakaj si nas že zapustila?
Zakaj ta hladna jamica
za vekomaj te nam je skrila?!

Zaprle so se ti oči,
ki gledale so nas ljubeče
in večkrat žalosti, skrbi
utrinjale so se solzeče.

Roké, nogé, ki so za nas
marljivo delale, trpele,
otrpnjene za večni čas
zdaj v grobu bodo ti trohnele!

A ptičji spev in vrtni cvet
za nas več nimata veselja,
ker ti odmrta si za svet
in je zaman ta naša želja:

Dom pogorišče se nam zdi,
odkar med nami ti ne bivaš;
jedi več nimajo slasti,
ker ti jih z nami ne uživaš.

Na vrtu cvetke nam cveto,
ki si jih plela, zalivala;
na drevju ptičice pojo,
ki si jih rada poslušala.

Oj mamica, oj mamica,
kako si dobra, blaga bila!
Zato številna množica
k pokopu tebe je spremila.

Kako bi stregli ti lepó,
če živa bi se k nam vrnila!
Ljubezen naša z nego to
vse rane bi ti zacelila!

A v večni si odšla pokoj,
mi pa v neozdravljivi boli
s solzami zremo za teboj
in te ne zabimo nikoli!

Fr. Rojec.